

Tâm Tư

Nguyễn Đình Phương (Gà Tre)

Từ miền Bắc California xuống miền Nam California để tham dự Đại hội họp mặt toàn cầu “Chu Văn An 50 Năm Hội Ngộ 1954-2004” của trường Trung học Bưởi-Chu Văn An, được tổ chức lần đầu tiên vào hai ngày 31/7 và 1/8/2004 tại Nam California, tôi thật vô cùng hạnh diện và xúc động khi thấy các bạn trong ban tổ chức thật là chu đáo, công phu, đã nhiệt tâm đóng góp công sức cũng như thời gian trong việc làm đáng ca ngợi và nể phục này. Tôi hy vọng sẽ còn được tham dự những ngày họp mặt như thế nữa ở bất cứ nơi đâu.

Ngày 4 tháng 7 năm 2009, các bạn CVA59 tại miền Nam California lại đứng ra nhận trọng trách tổ chức ngày Họp mặt 50 năm CVA lần thứ hai, tôi xin hân hạnh một lần nữa được tham dự buổi hội ngộ trọng đại này. Xin cảm ơn tất cả quý bạn trong ban tổ chức và chúc các bạn thành công rực rỡ để đền bù tất cả những công khó nhọc và hy sinh của quý bạn. Nhân đây, tôi xin được gửi đến quý bạn bài một viết về buổi họp mặt 50 năm CVA năm 2004, diễn tả tâm trạng của một người đối với CVA qua hình thức một lá thư như sau.

Anh yêu thương,

Anh có biết em đang ở đâu không? Em đang đứng trước nhà hàng “ Seafood Place” nơi tổ chức 50 năm họp mặt toàn cầu trường Bưởi Chu Văn An năm 2004 tại miền Nam California của anh đây. Sao anh không đến với em để cùng nhau sánh vai bước vào khung cảnh ồn ào nhộn nhịp này như mọi người hỏi anh? Em đứng ngay trước cửa vào mà lòng em bồi hồi, rồi em thấy như mắt em cay nóng, giọt lệ sắp tuôn rơi, em vội quay mặt bước ngược trở ra khi vừa tiến sát tới bàn kiểm soát để đi vào bên trong.

Còn gì anh ơi ngoài cô đơn trống vắng da diết trong em khi bên tai vang rền những tiếng cười nói vui tươi của mọi người, từng cặp từng cặp đang song đôi hoan hỷ bên nhau. Nước mắt em đã chảy dài đôi má, em lê chân ảo não xa dần bầu không khí náo nhiệt đó. Em như mộng du, bước đi chệnh choáng ra phía lề đường đang đông đúc xe qua lại. Em ngồi xuống chiếc ghế đan lưới sắt dài đặt bên bờ đường của một trạm xe bus nào đó và mặc cho những giòng lệ đầm đìa khuôn mặt, em đã khóc thật ngon lành, khóc như chưa bao giờ được khóc. Em nhớ anh kinh khủng, nhớ anh vô bờ bến, em khóc và cứ khóc, không còn biết ai đó có đang đứng gần ai ngại nhìn em không.

Anh ơi có bao giờ một người con gái như em mà lại lạ lùng đơn độc một mình đến tham dự ngày đại hội họp mặt của một trường học dành riêng cho con trai không anh? Em có khùng có điên không hả anh? Sao anh nữ để em một mình như thế này, ai đã ngăn cản anh, ai đã cấm cản em không cho em được sánh vai bên anh như bao cặp khác, em lại khóc và khóc nữa. Nỗi buồn cứ ray rứt tâm tư em, em muốn quên anh và dứt bỏ anh, nhưng sao em không làm nổi vì hình ảnh của anh lúc nào cũng luẩn quẩn quýt bên em ngày cũng như đêm, lúc tỉnh cũng như trong giấc mộng. Ngày nào em cũng phải gọi tên anh, mong nghe được tiếng anh, nếu không em không làm ăn gì được, và suốt ngày đêm cứ phải thần thờ như kẻ mất hồn. Em thương anh, yêu anh như thế anh có biết không và tại sao em lại cứ phải ở bên lề cuộc đời anh, em muốn có anh trọn vẹn, của em và mãi mãi của mình em, nhưng ao ước đó đã bao năm vẫn ở ngoài vòng tay em, tại sao trời lại bắt tội em như thế hả anh và tại sao anh không hiểu để đền bù cho tấm lòng thương yêu của em, anh ác lắm, tại sao anh đến với em và để em phải yêu anh rồi anh vật vờ ẩn hiện trong em, gần anh không được mà quên anh cũng chẳng xong. Em cứ thần thờ nhìn xe cộ qua lại trên đường, nhưng em

có nhìn thấy gì đâu ngoài bóng hình của anh trong đầu em, rồi em giật mình ngược đầu nhìn lên khi nghe tiếng nói ngay sát bên tai em.

- Sao em lại ngồi đây?

Em nhìn xừng người đàn ông lạ, rồi em nhận ra đó là anh Tâm cũng là một cựu học sinh Chu Văn An, anh đứng bên cạnh em từ lúc nào em không biết, anh quen với gia đình em từ khi em còn rất bé. Em trả lời anh Tâm.

- Em ngồi đây để chờ vào dự Đại hội toàn cầu CVA của các anh đấy, anh cũng đến tham dự ư!*
- Dĩ nhiên, anh là học sinh của trường mà. Em đi với ai mà giờ này còn chờ ở đây.*
- Em vào với anh được không?*
- Sao lại không, thế em không chờ bạn em à!*
- Em đi có một mình thôi, đâu có chờ ai.*
- Thế thì cùng vô.*

Hóa ra anh Tâm cũng đi một mình, vợ anh mất trong cuộc vượt biển từ hơn 20 năm trước, anh vẫn sống một mình với hai đứa con nay đã lớn và đã thành gia thất. Em cho anh Tâm biết là em rất thán phục các anh học sinh CVA, nên nghe được tin trường tổ chức 50 năm đại hội xum họp toàn cầu, em muốn đến tham dự để biết sinh hoạt hải ngoại của các anh, nhưng vì đi một mình nên em á ngại quá chưa dám vào. Anh Tâm cười cảm ơn em, có lẽ anh cũng đoán một phần nào em có tâm sự chi đó liên hệ tới một cựu học sinh CVA, nhưng anh không hỏi, hẳn là anh tôn trọng tâm tư thâm kín của em. Em cũng không nói lòng mình với anh, em lẳng lặng đi vào cùng với anh.

Vào đến trong, không khí thật ồn ào náo nhiệt, các bạn Chu Văn An của anh sao đông thế, có cả năm bảy trăm người tham dự. Người người hoan hỷ bắt tay

chào mừng gặp gỡ nhau, nói cười huyền thuyên âm ỉ, có người la thật to vì bất ngờ gặp được bạn cũ bao năm xa cách. Tình của các anh thật thắm thiết và cảm động. Có nhóm các anh đang chụp đầu xem những tấm ảnh chụp đen trắng xa xưa kỷ niệm trường của các anh. Một vài người lại vỗ vập bắt tay chào hỏi anh Tâm mà em cứ tưởng là họ cũng đang chào mừng em. Em mơ hồ anh Tâm như là anh, rồi em thấy lòng mình ngây ngất. Niềm mong nhớ và mơ tưởng đến anh như tạm quên đi khi trường anh bắt đầu long trọng làm lễ khai mạc, mọi người đứng lên chào Quốc Kỳ Mỹ và VN, rồi phút mặc niệm. Mọi người cúi đầu ngậm ngùi thương xót tưởng nhớ đến những linh hồn đã qua đi. Thoáng chốc lâng lâng trong khung cảnh ồn ào, ám cúng thân thiết của tình bạn hữu cũng như tình thầy trò của các anh, em thấy lòng mình bình tĩnh lại và không còn sợ hãi nữa trong cái khung cảnh thật ồn ào, hỗn độn và cũng thật xa lạ đối với em. Sau phút chào cờ với quốc ca Mỹ và Việt là màn “Tiếng trống Chu Văn An”, các bạn anh rước cờ đánh trống thật là trang nghiêm và cũng ngoạn mục, kế đó là anh Lê Chính Long, đại diện của ban tổ chức lên giới thiệu các cựu giáo sư, các đại diện hội đoàn cũng như một số các cựu học sinh Chu Văn An từ các nước khác ngoài Hoa Kỳ đến tham dự như Úc, Canada, Đức, ... Trong đó em nhớ được tên một số người, các giáo sư là Lưu Trung Khảo, Bùi Đình Tấn, Nguyễn Văn Canh, Dương Minh Kính..., các cựu học sinh là Trần Minh Công, Nguyễn Trọng Nho, Nguyễn Mạnh Hùng, Tạ Văn Tài, ... Trong số tham dự em thấy có cả nữ tài tử Kiều Chinh. Phái đoàn Chu Văn An miền Bắc California tham dự rất đông trên 50 người. Ban tổ chức cũng khá đông cả đến mấy chục người đứng chật sân khấu, trong đó em nghe có các tên: anh chị Cao Sinh Cường-Thy Dung, Nguyễn Đức Năng, Trần Sơn Hà, Đỗ Trọng Đức, Lê Chính Long..... Trong những màn văn nghệ hát hò với những tình khúc tiền chiến

xa xưa do các bạn anh trình diễn, em xúc động và thích thú nhất là vở kịch “Mài kiếm dưới trăng”. Những mái đầu điểm hoa râu hay đã bạc trắng, nhưng giọng hát vẫn còn đầy truyền cảm thu hút. Máy chị hát thật đều luyện, thật là hứng khởi trong niềm vui hội ngộ. Rồi các giáo sư, các cựu học sinh Chu Văn An đã từng có những tước vị cao của Việt Nam Cộng Hòa trước năm 1975 và hiện tại nơi xử tạm dung này đã lên sân khấu bày tỏ niềm cảm xúc. Cựu Giáo sư hiệu trưởng Dương Minh Kính, đại diện các giáo sư lên nói truyền thông sinh hoạt của trường, dường như em có nghe Giáo sư nhắc cả đến tên anh. Giáo sư Lưu Trung Khảo, rất cao niên nhưng trí nhớ vẫn còn rất là siêu việt, giáo sư kể lại vài câu chuyện xưa giữa các thầy và các học trò của Trường Bưởi (sau này đổi tên thành Chu Văn An) thật là dí dỏm, thật dễ thương khiến mọi người vừa cảm động, vừa say sưa vừa cười rộ lên, thật là râm rộ. Giáo sư nói thời đó nhà văn Lan Khai có một bài thơ đã bị các học sinh tinh nghịch chế biến để giễu cợt các giám thị nghiêm khắc của trường như sau:

Ngàn năm văn vật đất Cô le *
Khi đâm xe cuốc nghiên không què.

Rồi các học sinh cũng tự chế nhạo nhau như sau:

Học trò Cô le ba que xô lá
Ăn cá cả xương nằm giường không chiếu
Hút điếu không xe ăn chè liêm bát
Đi hát không xu lu bù tán gái.

Bầu không khí dịu lại với những món ăn ngon sang được người tiếp viên đưa đến từng bàn. Trong khi mọi người vui tươi đón nhận thức ăn, chuyện trò thì trên sân khấu, ban tổ chức vẫn tiếp tục trình diễn văn nghệ để giúp vui cho buổi họp vĩ đại này. Các anh chị trong ban tổ chức thật là bận rộn và vất vả, em thấy các anh chị ấy dường như chỉ đi vòng quanh quan sát, đốc

thức mà chẳng được ngồi xuống để thưởng thức món ăn hay nghỉ ngơi chút nào cả, em nghĩ các anh chị ấy đúng là “cơm nhà vác gà voi”, nhưng em cũng nghĩ nếu không có các người có thiện chí đó thì làm sao các anh có được buổi hội ngộ lớn lao trọng đại này. Trong số các chị, em thấy có cả nữ ca sĩ Mai Hương, chị hát bài “Hoài cảm” gọi cho em nhiều xúc cảm xa xưa và rồi lại làm em thù người nghĩ đến anh và như bất động quên cả những món ăn trước mặt cũng như các thực khách chung bàn, em cũng không thấy anh Tâm đâu nữa, có lẽ anh chạy đâu đó qua bàn khác. Em lại đi từ thực vào mộng, rồi em thấy anh dường như đang ngồi trong một bàn gần sân khấu bên cạnh một chị thật là yêu kiều sang trọng, anh nói chuyện say sưa với một người cao lớn đạo mạo ngồi phía bên tay trái của anh. Em như chiếc lò so ngồi bật dậy, sấm sấm tiến lại cái bàn đó, nhưng không, không phải là anh. Em không còn tâm nào ngồi lại nữa, em như mộng du lặng lẽ đi dần ra cửa quên cả lịch sự tới thiếu chào từ giã các người cùng bàn, bên tai em còn văng nghe tiếng hát của anh Nam Lộc đang trình diễn trên sân khấu bài “Vĩnh biệt Sài Gòn” đã từng một thời làm bao người ray rứt, rơi lệ khi còn bị kẹt lại.

Anh yêu ơi, anh có thương và nhớ em không? Tham dự buổi hội ngộ lịch sử vĩ đại được tổ chức tại miền Nam California ngày 1/8/2004 này với đầy tình thầy trò và bạn hữu của các anh từ khắp nơi trên thế giới về qui tụ, em thấy Chu Văn An của các anh thật đáng ca ngợi và nể trọng, các anh làm việc gì cũng đều xứng đáng và đáng khâm phục. Bưởi Chu Văn An 50 năm hội ngộ có để lại trong lòng anh những xúc cảm nào, anh có tham dự, có chung vui với các bạn anh không, em mơ màng có anh trong đó, nhưng em lại chẳng được gần, chỉ được đứng xa xa để liên tưởng, để được thưởng thức để được bồi hồi xúc động và để dòng lệ ray rứt lăn dài trên má trong niềm nhớ anh, người em yêu và yêu mãi mãi.

Vài dòng cảm nghĩ này gọi là chút ghi nhớ ngày hội ngộ lịch sử của các anh tại miền Nam California, gửi đến anh và các thầy, các bạn Chu Văn An của anh. một niềm hãnh diện được tham dự với tấm lòng ngưỡng mộ.”

Người Yêu CVA

Ghi chú:

- Cô le: Tiếng Pháp là Collège.
- Trường Bưởi trước kia có tên là “Collège du Protectorat” và là tiền thân của Trường Chu Văn An.

Chuyện Cười

Ai cũng biết là Việt Nam và Lào là anh em. Nhưng một sự thật phũ phàng là cái gì tệ ở Việt Nam cũng gán cho cái mác Lào. Chẳng hạn như:

- Đôi dép mang góm nhất, rẻ nhất là đôi dép Lào (15 ngàn VC mua được 2 đôi).
- Căn bệnh lang ben ngứa ngáy nhất thì gọi là bệnh hắc Lào.
- Thứ thuốc hút góm nhất thở ra hôi rình gọi là thuốc Lào.
- Cơn gió khắc nghiệt nhất cũng gọi là gió Lào.

Và ... có một anh cán bộ nọ người Lào sống ở Việt Nam cũng đã lâu năm và đang làm việc trong câu lạc bộ hữu nghị Việt-Lào. Trong một chuyến đi công tác Hà Nội, trên xe buýt, anh ta ngồi chung với một người Hà Nội. Sau khi đến trạm dừng, người Hà Nội kia phát hiện là đôi dép mình không cánh mà bay. Ông ta la lên: "thằng Lào, thằng Lào lấy đôi dép Lào của ông!"

(Ban Biên Tập lượm lặt)